

Europese en ministeriële berichten

Visserijraad bereikt slap compromis over drijfnetvisserij

Greenpeace vindt het compromis over drijfnetvisserij dat op 28 oktober 1991 werd bereikt door de ministerraad voor visserij van de Europese Gemeenschap (EG) uitermate slap. Dit compromis verbiedt het gebruik van drijfnetten in EG-wateren en door EG-schepen met ingang van 1 juni 1992. Tegelijkertijd laat de EG echter de mogelijkheid open om in de Oostzee en de Atlantische Oceaan met deze kwalijke vorm van visserij door te gaan, zij het met enkele beperkingen. Greenpeace is daarom teleurgesteld over de uitkomst van de onderhandelingen.

Gelukkig heeft de Europese Gemeenschap nu wel erkend dat deze vorm van visserij moet verdwijnen: de kilometerslange netten werken overbevissing in de hand en per jaar raken honderduizenden vogels, dolfijnen en zeeschildpadden in de netten verstrikt en vinden de dood door verstikking.

Greenpeace constateert echter ongesteld dat onder het EG voorzitterschap van Nederland het oorspronkelijke voorstel van de EG-Commissie - het gebruik van drijfnetten die langer zijn dan 2,5 kilometer met onmiddellijke ingang verbieden - verwaterd is tot een pakket weinig ingrijpende maatregelen:

- alle bestaande drijfnetvloeden (Frankrijk, Italië en Denemarken) mogen tot juni 1992 doorvissen
- de Oostzee wordt uitgezonderd van de maatregel, de Deense vloot mag daarom onbepaald doorvissen na 1 juni 1992

- het Noordoostatlantisch gebied wordt tot eind 1993 uitgezonderd. De Franse drijfnetvloot mag dus tot die tijd gewoon doorgaan. Alleen de lengte van de netten wordt tot vijf kilometer beperkt (is nu $\pm$ acht kilometer) en de netten mogen niet aan het oppervlak worden uitgezet.

GREENPEACE

Met deze maatregelen druipt de EG in tegen de afspraken die al in 1989 door de Verenigde Naties (VN) zijn gemaakt: de VN wil dat alle drijfnetten uiterlijk 1 juli 1992 zijn uitgebannen. Minister Bukman van Visserij heeft zich bovendien, voordat de Europese visserijministers vergaderden, duidelijk geprofileerd als voorstander van de VN-afspraken én van het oorspronkelijke voorstel van de EG-Commissie. Hij heeft beide beloftes geschonden: de EG laat drijfnetvissen langer toe dan de VN wil en van een onmiddellijke beperking voor alle EG-wateren is geen sprake meer.

Bron: Persbericht Greenpeace 29 oktober 1991.

Alternatieven voor loodhagel verplicht

Onlangs bracht de Jachtraad het advies uit aan de minister van Landbouw, Natuurbeheer en Visserij naar aanleiding van het beleidsvoornemen inzake het gebruik van ijzerhagelpatronen voor jachtdoel-einden.

De Raad onderschrijft nadrukkelijk het belang van het behoud van milieu en leefomgeving en is unaniem van mening dat verantwoorde alternatieven voor het gebruik van loodhagel verplicht dienen te worden gesteld. Bij de instroductie van de alternatieven dient het criterium veiligheid voorop te staan.

De Raad vindt dan ook dat de op dit moment in gebruik zijnde geweren adequaat getest moeten worden op het (nog) geschikt zijn voor het gebruik van andere munitie dan loodhagel.

Ook vindt de Raad het belangrijk dat jagers eerst de gelegenheid krijgen te oefenen in het hanteren van de eventueel afwijkende eigenschappen van nieuwe munitie.

Ter verhoging van de effectiviteit beveelt de Raad voorts aan dat de kwestie van vervanging van loodhagel op EG-niveau aanhangig wordt gemaakt opdat zij in Europees verband geïntensiveerd aangepakt wordt.

Persbericht nummer 128 van de Jachtraad (5-9-1990)

Faunaregelingen (Jachtwet, Vogelwet en Natuurbeschermingswet)

1. Het verlenen van toestemming voor het aangaan van jachthuurovereenkomsten van langer dan zes jaar (artikel 6, lid 5 Jachtwet)
2. Het verlenen van toestemming voor vergunningverlening op grond van artikel 7.1.b (artikel 7, lid 1 Jachtwet)
3. Het verlenen van toestemming om af te wijken van de 40 ha regeling (artikel 21, lid 2 Jachtwet)

Europese en ministeriële berichten

4. De vergunningverlening voor jachthondenwedstrijden (artikel 27 Jachtwet)
5. De vergunningverlening voor het uitzetten van Fazanten (artikel 58 Jachtwet)
6. Het verlenen van ontheffingen voor het houden van geprepareerde dieren (artikel 60 Jachtwet)
7. Het geven van een opdracht voor schadebestrijding op grond van artikel 54 (artikel 54 Jachtwet)
8. De vergunningverlening voor schadebestrijding op grond van artikel 53 (artikel 53 Jachtwet) (vanaf 1 juli 1990)
9. Het verlenen van vogelvergunningen G voor het bestrijden van onbeschermde vogelsoorten (artikel 22 Vogelwet)
10. De registratie van eendenkooien (artikel 38 Jachtwet)
11. De aanwijzing van muskusrattenvangers (artikel 4 Muskusrattenbesluit)
12. Het verlenen van ontheffingen ten behoeve van de inventarisatie van de herpetofauna (artikel 25 Natuurbeschermingswet)
13. Het verlenen van ontheffingen ten behoeve van overzetacties van de herpetofauna (artikel 25 Natuurbeschermingswet)
14. Het verlenen van ontheffingen voor het houden van Egels (artikel 25 Natuurbeschermingswet)
15. Het verlenen van vogelvergunningen F voor het houden van beschermde vogelsoorten door vogelasielen (artikel 21 Vogelwet)
16. Het verlenen van vogelvergunningen F voor musea (artikel 21 Vogelwet)
17. Het verlenen van vogelvergunningen F voor het ringen van vogels (artikel 21 Vogelwet)
18. Het verlenen van vogelver-

gunningen F voor het rapen van meeuweëieren (artikel 21 Vogelwet)

19. Het verlenen van vogelvergunningen K voor het vervoeren van kooivogels (artikel 11 Vogelwet)

20. De vergunningverlening voor ganzenflappers (artikel 27 Jachtwet)

21. Het verlenen van vogelvergunningen B-1 voor preparateurs (artikel 15 Vogelwet)

22. Het verlenen van vogelvergunningen B-2 voor tussenhandelaren (artikel 15 Vogelwet)

Het secretariaat van de Wildschadecommissie (artikel 44 Jachtwet) (vanaf 1 juli 1990).

Zesde Orale Vaccinatiecampagne tegen rabiës bij Vossen in Zuid-Limburg (*Vulpes vulpes*)

De ministeries van Landbouw, Natuurbeheer en Visserij en van Welzijn, Volksgezondheid en Cultuur hebben op 6 oktober 1991 in Zuid-Limburg een orale vaccinatieactie tegen hondsdoelheid bij Vossen gehouden. De actie is de zesde in een campagne van vier à vijf jaar, die als doel heeft Nederland vrij te maken en te houden van hondsdoelheid. Tijdens deze actie zullen 4.000 vaccindoses, verpakt in lokaas, worden verspreid in het gebied ten zuiden van de A76 (Geleen-Duitse grens). De verspreiding van het lokaas zal plaatsvinden door leden van de wildbeheereenheden, een samenwerkingsverband van plaatselijke jagers. Het doorlopende onderzoek naar de opname van het lokaas door Vossen en Dassen vindt plaats op het Centraal Diergeneeskundig Instituut. Gebleken is dat ruim 50% van de onderzochte dieren op deze wijze wordt gevaccineerd.

Het lokaas, dat bestaat uit vismeel en vet, bevat een capsule met het vaccin. Op de capsule staat de volgende tekst: VORSICHT

Tollwut Impfstoff RAGE. Het vaccin is onschadelijk voor de mens en voor huisdieren. Om elk risico te voorkomen dient echter elk contact te worden vermeden. Bovendien kan het lokaas na contact de geur van de mens aannemen. De Vos zal het dan laten liggen. Daarnaast is strikte naleving van de reeds bestaande aanlijnplicht voor honden van belang, zodat het vaccin bij de Vos terecht komt en niet bij honden.

De Vos is de belangrijkste verspreider van hondsdoelheid. De ziekte komt regelmatig voor in Frankrijk, België, Duitsland en Tsechoslowakije. Sinds het einde van de jaren zeventig heeft de ziekte zich steeds verder verspreid over West-Europa. Nederland bevindt zich op de grens van het verspreidingsgebied.

Het laatste geval van hondsdoelheid in Zuid-Limburg heeft zich in juli 1988 voorgedaan. Sinds die tijd bestaan in het gebied een entplicht en aanlijnplicht voor honden. Aan de politie is verzocht op de naleving hiervan verscherpt toe te zien, vooral gedurende de eerste twee weken na het uitleggen van het lokaas.

Vaccinatiecampagnes als deze worden al enige tijd met succes uitgevoerd in Zwitserland, Duitsland, Italië, Frankrijk, België en Luxemburg. Tot nu toe zijn in deze landen ruim 12 miljoen stuks lokaas uitgelegd.

Na de actie zal worden gecontroleerd of de Vossen het lokaas in voldoende mate hebben opgenomen.

Persbericht nummer 120 (25-9-1991).

Europese en ministeriële berichten

Evaluatienota Dassenbeheerbeleid 1984-1989 (*Meles meles*)

De Jachtraad heeft op 31 juli 1991 desgevraagd aan de minister van Landbouw, Natuurbeheer en Visserij advies uitgebracht over het dassenbeleid. De minister had daarvoor een evaluatienota over het dassenbeleid aan de Raad voorgelegd.

De raad waardeert het dat reeds nu een beleidsevaluatie heeft plaatsgevonden, als het begin van een terugkerende regelmatige evaluatie. De raad zet wel vraagtekens bij het gedane evaluatieonderzoek. In de toekomst zal meer aandacht gegeven moeten worden aan de oorzaken van mislukkingen (Limburg) en successen in het beleid, om (nog) meer beleidsefficiëntie te bereiken.

De raad mist een overzicht van wat er op het gebied van herintroductie gebeurt en constateert helaas dat in het bijzonder het herintroductiebeleid ten aanzien van gewonde Dassen ontbreekt. Dit zou beter moeten worden begeleid. Met name de hoge verkeersmortaliteit is verontwaardigend. Om een duurzaam effect te bereiken is het van belang dat naast de burcht tegelijkertijd de leefomgeving voor de Das zo veel mogelijk op orde wordt gebracht; bijvoorbeeld via landinrichtingsprojecten, bij bouwprojecten, wegenaanleg en dergelijke. Om te nemen maatregelen te optimaliseren wordt begeleidend wetenschappelijk onderzoek aanbevolen.

De raad constateert dat de uitvoering van het dassenbeleid wordt gekenmerkt door de samenwerking van de praktijk met de overheid en het Jachtfonds. Deze aanpak acht de

raad van groot belang voor het welslagen van het soortbeschermingsbeleid.

Bij het treffen van wettelijke en/of subsidiemaatregelen dient dit kaderwerk te worden ondersteund.

Circa 38% van de dassenburchten bevindt zich in particuliere eigendom. Tot op heden is de Jachtwet het enig wettelijke kader dat een gerichte instandhoudingsplicht oplegt aan een groep van particulieren, waarvan zeker is dat zij met een zekere regelmaat in het buitengebied vertoeven én via de hun toekomende rechten van invloed kunnen zijn voor de Das, namelijk de jachthouders. Het Jachtfonds kan hun een bijdrage leveren en zo worden de jachthouders (jachthuursders en/of gebruikers en/of eigenaren van gronden waar Dassen voorkomen) gemotiveerd voor het leveren van natuurbehoudsinspanningen, voor een overigens onbejaagbare diersoort. Daarmee wordt bijgedragen aan de uitvoering van het Natuurbeleidsplan, namelijk door verbreding van het draagvlak voor het natuurbeleid en natuurvriendelijke activiteiten.

Niet kan overigens worden verwacht dat de jachthouder voor de Das afrastering en beplantingen op zijn eigen kosten en naam aanbrengt op het land van anderen - dit zal logischerwijze op naam van de grondgebruiker gebeuren. Het daadwerkelijk aanbrengen van rasters en/of beplantingen en het onderhoud daarvan kan via de jachthouder, bij voorkeur in wetverband, plaatsvinden.

Van het veldtoezicht door jachttopzichters kan de Das ook profiteren. Bij de voorgenomen overheveling naar de

Natuurbeschermingswet zou echter de instandhoudingsplicht van de Jachtwet worden vervangen door verbodsbepalingen sec, terwijl ook het wettelijke kader voor de bijdragen en aandacht van het Jachtfonds zou vervallen.

Persbericht nummer 96 van de Jachtraad (2-8-1991).

Meer inheemse planten en diersoorten beschermd

Op 11 juli 1991 heeft staatssecretaris Gabor de gewijzigde lijsten van beschermde inheemse planten- en diersoorten op het ministerie van Landbouw, Natuurbeheer en Visserij gepresenteerd.

De wijziging is een gevolg van internationale afspraken, van de uitvoering van het beschermingsplan 'Dagvlinders' en van de uitvoering van de 'Handleiding voor de bescherming van bedreigde muurplanten'. Zij loopt voort op een totale herziening van de lijst van beschermde inheemse diersoorten en de lijst van beschermde inheemse plantensoorten. Deze herziening vindt plaats in het kader van de Flora- en Faunawet, die naar verwachting nog dit jaar aan de Kamer zal worden aangeboden.

Aanwijzing tot beschermde plantensoort betekent dat de plant niet mag worden uitgestoken, geplukt of afgesneden. Handel en bezit ervan is zonder ontheffing niet toegestaan, tenzij de plant is gekweekt.

Aanwijzing tot beschermde diersoort betekent onder meer dat het dier niet mag worden gevangen of gedood. Ook een poging daartoe is strafbaar. Hetzelfde geldt voor het in bezit hebben en de handel in be-

Europese en ministeriële berichten

schermde diersoorten.

Steeds meer plante- en diersoorten dreigen te verdwijnen. De grootste veroorzaker hiervan is de mens. Natuurbedreigende activiteiten van de mens zijn onder andere:

- verandering en intensivering van grondgebruik
- vernietiging van groei- en broedplaatsen en leefgebieden
- verstoring door recreatie

- verontreiniging van bodem, water en lucht

- stadsuitbreiding en wegenbouw.

Met de aanwijzing van de planten en dieren wordt bijzondere aandacht besteed aan die soorten, die met uitsterven worden bedreigd en die kwetsbaar zijn.

Onder de nu toegevoegde plantesoorten bevinden zich de Tongvaren, de Steenbreek-

varen, de Muurbloem en het Klein Glaskruid.

Onder de diersoorten bevinden zich alle walvisachtigen, waaronder nu ook de Griend, de Bruinvis, de Langsnuitdolfijn en Witsnuitdolfijn, en een aantal soorten libellen en vlinders, waaronder het Groot Geaderd Witje, het Heideblauwtje, de Grote Vos en de Iepepage.